

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בִּי־תֵּעָא

מִבְּאָר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק י"א

קונטרס 671

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקוּתֵיכֶם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אמן כן יהי רצון.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

בעזה ש"ת

מלכו התחזקות ב"ה בית שמש

על שם רבינו הקדוש נ'חל נ'זבע מ'קור ח'כמה רבי נחמן מברסלב זיע"א

הנה ימים באים נאום ה' וכו', לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה'

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

בשמחה רבה הננו להודיע לכל בני עירינו
עיר התורה והחסידות "בית שמש" תובב"א
שיתקיים בעז"ה שיעור מיוחד

**בענין גודל מעלת לימוד וגירסת ספר
הזוהר הקדוש - ובפרט בחודש אלול**

מאת הנודע בשערים פה מפיק מרגליות

הרה"צ ר' **שלום יהודה גראס** שליט"א

אדמו"ר מהאלמין - בית שמש

מייסד "מפעל הזוהר העולמי" - ומחבר ספרי "אור הזוהר", "מאורות הזוהר" וכו'
ועוד הרבה ספרים חשובים על מערכת השחיטה והכשרות, וקיום המצוות כהלכתן

ביום רביעי פ' שופטים, ב' דר"ח אלול

בשעה 8:15 בערב

בביהמ"ד "הקלויז" דחסידים ב"ה

רחוב רבי מאיר בעל הנס 1 - רמת בית שמש ב'

שי מיוחד ינתן בעז"ה מ"מפעל הזוהר העולמי" לכל משתתפי השיעור
יהיה בעז"ה זוכן לקניית ספרי "מפעל הזוהר העולמי" במחיר מסובסד

בסלע קנא דלהון, איתן בהפוכא, תנא. איתנים בהפוך אתון, תנאים. אסתמר מנייהו, דהא אנת פד פה וכבד לשון, ומאן דבעי לאתקפא בסלע דנוני זמא, דמארי מתניתין, דאינון תנאים, בעי למהוי תקיף, לישנא חדידא חריפא, לינקוב עד דמטי לתהומא רבא דתמן.

בי עוד (דף רע"ט ע"א) חזון למועד ויפת לקץ ולא יכזב, (חבוק ב) ואוקמוה דהאי קרא נוקב ויורד, עד תהומא רבא. מאן הוא דנחית לתהום רבא, לאשכחא זמא דא, אלא אנת, דאתמר בך (תהלים לו) צדקתך בחררי אל משפטיך תהום רבה. כמה מארי מתניתין, דבעו לנחתא לעומקא דהלכה, לאשכחא תמן קץ דפרקנא, ונחתו תמן, ולא סליקו. ואף על גב דלישנהון הות כפטיש יפוצץ סלע, חליש פטיש דלהון, לנקבא בההוא סלע. ומאן דנקיבו דיליה בההוא סלע בלא רשו, אתא חזיא לנשכא ליה. ואית אחרנין דנקיבו לה, עד דמטו לתהומא רבא, ולא סליקו מתמן.

ובזמנא דנוקבא פתיחא, כל מאן דהוה נפיל תמן, לא הוה סליק. ומשיח בן דוד נפל תמן עם משיח בן יוסף. דחד איהו (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. וחד איהו, (דברים לג) בכור שורו, דא משיח בן יוסף. והאי איהו (שמות כא) פי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. ובגין דא אקרי משיח, בר נפלי. ואיהי נפלת בתרייהו, ואתמר עליה, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ואנת הוא (שמות כא) בעל הבור ישלם כסף וישיב לבעליו. והמת יהיה לו, דא משיח בן יוסף, דעתיד לאתקטלא.

שמייע לך, שהרי דגים בסלע הקן שלהם, איתן בהפוך - תנא. איתנים בהפוך אותיות - תנאים. השמר מהם, שהרי אתה כבד פה וכבד לשון, ומי שרוצה להחזיק בסלע של דגי הים, של בעלי המשנה, שהם תנאים, צריך להיות תקיף, לשון מחדדת חריפה, לנקב עד שמגיעה לתהום הגדולה ששם.

בי עוד חזון למועד ויפת לקץ ולא יכזב (חבוק ב). ופרשה שפסוק זה נוקב ויורד עד תהום רבה. מיהו שיוורד לתהום רבה למצא זמן זה? אלא אתה, שנאמר בך (תהלים לו) צדקתך בחררי אל משפטיך תהום רבה. כמה בעלי משנה שרצו לרדת לעמק ההלכה למצא שם את קץ הגאולה, וירדו שם ולא עלו. ואף על גב שלשונם היתה כפטיש יפוצץ סלע, חלש הפטיש שלהם לנקב באותו סלע. ומי שנקב שלו באותו סלע בלא רשות, בא נחש לנשך אותו. ויש אחרים שנקבו אותו, עד שהגיעו לתהום רבה, ולא עלו משם.

ובזמן שהנקב פתוח, כל מי שהיה נופל שם, לא היה עולה. ומשיח בן דוד נפל שם עם משיח בן יוסף. שאחד הוא (זכריה ט) עני ורוכב על חמור, ואחד הוא (דברים לג) בכור שורו, זה משיח בן יוסף. וזהו (שמות כא) פי יכרה אש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. ולכן נקרא המשיח בר נפלי. והיא נפלה אחריהם, ונאמר עליה, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ואתה הוא בעל הבור ישלם כסף וישיב לבעליו (שמות כח). והמת יהיה לו - זה משיח בן יוסף שעתיד להקרב.

יָרַד בְּגִלְלוֹ. שְׂוֹדַי אַרְבַּע גְּלוֹת
הָיוּ. שְׁלֹשׁ כְּנָגַד שְׁלֹשׁ קָלֳפֹת
הָאָגוּז, שָׁהִם: תָּהוּ - קוֹ יָרֵק,
קָלִפָּה יָרָקָה שֶׁל הָאָגוּז. שְׁנֵי בָהוּ
- אֲבָנִים מְפֻלְמוֹת, שָׁהִם סָלְעִים
מְזֻקִּים, שֶׁבְּעָלֵי הַמַּשְׁנָה פִּסְקוּ
מֵהֶם כַּמָּה פִּסְקוֹת, וְלָקְחוּ אוֹתָם
לְהוֹצִיא מִיָּם שֶׁל הַתּוֹרָה, וְלָכֵן
נִקְרְאוּ אֲבָנִים מְפֻלְמוֹת, שִׁמְהָם
יוֹצְאִים מִיָּם. קָלִפָּה שְׁלִישִׁית,
דִּקְיָה, גְּלוֹת שְׁלִישִׁית, שֶׁהָיְתָה
קִטְנָה, וְזֶהוּ וְחֻשֶׁף. גְּלוֹת רְבִיעִית
- תָּהוּם רַבָּה, חָלָל הָאָגוּז. וְזֶהוּ
(בראשית א) וְחֻשֶׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם.

וְנִקְרָא בּוֹר, שֶׁנֶּפֶל שָׁמָּה שׁוֹר, זֶה
שֶׁכְּתוּב בְּיוֹסֵף (דברים לג) בְּכוֹר
שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (בראשית
לז) וַיִּשְׁלַכְנוּ אוֹתוֹ הַבְּרָה, נִקְבָּה
רַעָה. וְהַבּוֹר רֵק - זָכָר (דבור), רֵק
בְּלִי תוֹרָה, אָבֵל נְחֻשִׁים וְעֶקְרָבִים
יֵשׁ בּוֹ. וְזֶה הַגְּלוֹת הַרְבִּיעִית, דּוֹר
שֶׁל רָשָׁעִים מְלֵא נְחֻשִׁים
וְעֶקְרָבִים, רְמָאִים כְּנֻחָשִׁים
וְעֶקְרָבִים, שְׁעוֹקְרִים דְּבָרֵי
רְבוּתֵינוּ וְדָנִים לְשָׁקֵר, עֲלֵיהֶם
נֶאֱמַר (איכה א) הָיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ.
וַיִּפֶּן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ
(שמות ב), שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַמַּעֲרָבִים
כְּרָשָׁעִים הָלָלוּ, עָרַב רַב, וְזֶה
בְּסוֹף הַגְּלוֹת. וּמִשּׁוּם כֵּן קָץ
הַגְּלוֹת נִזְכָּר עַד תְּהוֹם רַבָּה.
וְרוּעָה הַנֶּאֱמָן, תְּהוֹם הִיא הַמּוֹת
בְּהַפּוֹף אוֹתֵיהֶן, וְאֵין מוֹת אֶלָּא
עֲנִיּוּת, אֵתָּה יִרְדֹּת שָׁם. וְהָרִי זֶה
הַתְּבַרֵּר לְמַעַלָּה לְפָנֵי הַתַּנְאִים
וְהָאֱמוּנָאִים, וְכֻלָּם יוֹרְדִים
בְּגִלְלוֹ לְתֵהוֹם לְסִיעַ לָךְ.

וְאֵתָּה תִּנְיָא שְׁמִיעַ לָךְ יוֹתֵר
מִכֻּלָּם, מִשּׁוּם שֶׁאֵתָּה לוֹיֵתָן (נחש
בְּרִית) שֶׁל יָם הַתּוֹרָה, בְּעַל כָּל
הַדְּגָיִם נִקְרָא לוֹיֵתָן, עַל שֵׁם
הַתּוֹרָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (משלי א) כִּי
לוֹיֵת חֵן הֵם לְרֹאשֶׁךָ, וּבָךְ (תהלים
לז) אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה'.

נִחַת בְּגִינְיָה. דּוֹדַי אַרְבַּע גְּלוֹת הָיוּ, תֵּלֶת,
לְקַבֵּל תֵּלֶת קְלִיפִין דְּאָגוּזָא, דְּאִינוּן תָּהוּ,
קוֹ יָרוֹק, קְלִיפָּה יְרוֹקָא דְּאָגוּזָא. תְּנִינָא בָּהוּ,
אֲבָנִין מְפֻלְמִין, דְּאִינוּן סָלְעִים תְּקִיפִין,
דְּמֵאֲרִי מִתְּנִיתִין פִּסְקוֹ מִיַּנְיָהוּ כַּמָּה פִּסְקוֹת,
וְנִקִּיט לוֹן, לְאַפְקָא מִיָּא דְּאוּרִייתָא. וּבְגִין דָּא
אֲתִקְרִיאוּ אֲבָנִים מְפֻלְמוֹת, דְּמַנְיָהוּ מִיֵּין
נִפְקִין. קְלִיפָּה תֵּלִיתָא, דְּקִיקָא, גְּלוֹתָא
תֵּלִיתָא, דְּהָהּ זַעִיר, וְהָאִי אִיהוּ וְחֻשֶׁף.
גְּלוֹתָא רְבִיעָא, תְּהוֹם רַבָּה, חָלָל דְּאָגוּזָא.
וְהָאִי אִיהוּ, (בראשית א) וְחֻשֶׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם.

וְאֲתִקְרִי בּוֹר, דְּנֶפֶל שָׁמָּה שׁוֹר, דָּא דְּכְתִיב
בְּיוֹסֵף, (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ.
דְּאֲתִמַּר בִּיה, (בראשית לז) וַיִּשְׁלַכְנוּ אוֹתוֹ הַבְּוֹרָה.
נוֹקְבָא בִישָׁא. וְהַבּוֹר רֵק, דְּכוּרָא (נ"א דְּכוּרָא), רֵק
בְּלֵא תוֹרָה, אָבֵל נְחֻשִׁים וְעֶקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ. וְדָא
גְּלוֹתָא רְבִיעָא, דּוֹר דְּרָשָׁעִים מְלֵא נְחֻשִׁים
וְעֶקְרָבִים, רְמָאִים כְּנֻחָשִׁים וְעֶקְרָבִים, דְּעֶקְרִין
מְלִי דְּרַבְּנָן, וְדִינִין לְשִׁקְרָא, עֲלֵיהֶם אֲתִמַּר,
(איכה א) הָיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ.

וַיִּפֶּן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, (שמות ב)
דִּישְׂרָאֵל, בְּאֵלִין רָשִׁיעִיא עָרַב רַב, וְדָא
בְּסוֹף גְּלוֹתָא. וּבְגִין דָּא קָץ דְּפוֹרְקָנָא נִזְכָּר עַד
הַתְּהוֹם רַבָּה. וְרַעֲיָא מְהִימָנָא, תְּהוֹם הִיא
הַמּוֹת בְּהַיְפוֹף אֲתוּוֹן, וְלִית מוֹת אֶלָּא עֲנִיּוּתָא,
אֲנָת נְחִיתָת תַּמָּן. וְהָא קָא אֲתִבְרִיר לְעִילָא,
קָמִי תַנְאִים וְאֱמוּנָאִים, וְכֻלָּהוּ נְחִתִּין בְּגִינָךְ
בְּתֵהוֹמָא לְסִיעִיא לָךְ.

וְאֵתָּה תִּנְיָא דְּמִסִּיעַ לָךְ יוֹתֵר מִכֻּלָּהוּ, בְּגִין
דְּאֵתָּה לוֹיֵתָן (נחש בְּרִית) דִּימָא דְּאוּרִייתָא,
מֵאֲרִיָּה דְּכָל נוֹנִין לוֹיֵתָן אֲתִקְרִי, עַל שֵׁם
אוּרִייתָא, דְּאֲתִמַּר בִּיה (משלי א) כִּי לוֹיֵת חֵן הֵם
לְרֹאשֶׁךָ. וּבָךְ (תהלים לז) אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ יי'.

אָדָם דאַתְמַר בִּיה (במדבר ט) **אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל,**
וְאוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, אֵין הַתּוֹרָה
מִתְקַיֶּמֶת אֲלֵא בְּמֵי שְׁמִמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ,
וְלִית מִיתָה אֲלֵא עֲנִיוֹתָא. וּבִהְמָה, אֲלִין עַמִּי
הָאָרֶץ, דְּאִינוּן מִתְכַּפֵּיין פִּסּוּס כַּפֵּרד תַּחֲתוֹת
מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין.

- שְׁנֶאֱמַר בּוֹ (במדבר ט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וּבְאֲרוֹ בְּעָלִי הַמִּשְׁנָה, אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלֵא בְּמֵי שְׁמִמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ, וְאִין מִיתָה אֲלֵא עֲנִיוֹת. וּבִהְמָה - אֵלוֹ עַמִּי הָאָרֶץ, שֶׁהֵם נִכְפִּים כְּמוֹ סוֹס וּפְרָד תַּחֲתוֹת בְּעָלִי הַמִּשְׁנָה.

אֲדַהְכִּי הָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא (אָתָא), פִּתַּח רַעֲיָא
מְהִימְנָא וְאָמַר, מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין מָאן
אִיהוּ לִוְיָתָן. אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, הָאִי
אִיהוּ דְּדִרְגִּיָּה עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא, וְצַדִּיק,
דְּאֲתַמַּר בִּיה, גּוֹף וּבְרִית חֲשִׁבִּין חַד. וְאֲתַרְבִּי
בְּנִמָּא דָא, דְּאִיהִי אִימָא עֲלֵאָה, יָם, דְּבִה
מִיִּיחֲדִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כ"ה כ"ה אֲתוּוֹן,
דְּאִינוּן יָם בַּחוּשְׁבֹּן, וְאִיהוּ בִּה. אָמַר רַעֲיָא
מְהִימְנָא, וְדָאִי לִוְיָתָן דְּקָאִים עַל שְׁפַת הַיָּם,
וְעֲלֵמָא קָאִי עַל סַנְפִּירוֹי, דָּא (משלי י) צַדִּיק יִסּוֹד
עוֹלָם, דְּכָל עֲלֵמָא קָאִים עָלוּי. אָמַר בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא, וְכָפָה חוּלְקָן רַעֲיָא מְהִימְנָא. (כאן חסר).
בֵּת קוֹל בְּגִלּוֹתָא, עַד דְּתִיתִי אָנֹת לְגַבָּה, דְּאָנֹת
קוֹל דִּילָה, דְּכָל אִשָּׁה בֵּת בְּעָלָה, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר וְתִהִי לוֹ לְבַת. מְאוּרְשָׁה אִיהִי לָךְ,
עֲדִיין לֹא עֲבַדְת (ר"א עֲלֵת) עֲמָה לַחוּפָּה.

בֵּין כֶּף הָרִי (בא) הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה. פִּתַּח הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן וְאָמַר, בְּעָלִי הַמִּשְׁנָה, מָהוּ לִוְיָתָן? אָמַר לוֹ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, זֶהוּ שְׁדִרְגָתוֹ עֲמוּד הָאִמְצָעִי, וְצַדִּיק, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ גּוֹף וּבְרִית נִחְשָׁבִים לְאֶחָד. וְהַתְגַּדֵּל בֵּינָם זֶה, שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, יָם, שֶׁבֶה מִיַּחֲדִים אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כ"ה כ"ה אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם יָם בַּחוּשְׁבֹּן, וְהוּא בִּה. אָמַר רוּעָה הַנֶּאֱמָן, וְדָאִי לִוְיָתָן שְׁעוּמֵד עַל שְׁפַת הַיָּם וְהַעוֹלָם עוּמֵד עַל סַנְפִּירוֹי, זֶה צַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם, שְׁכָל הָעוֹלָם עוּמֵד עָלָיו. אָמַר הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ רוּעָה הַנֶּאֱמָן.

בֵּת קוֹל בְּגִלּוֹת, עַד שֶׁתְּבֹא אֶתָּה אֵלֶיָּה, שְׁאֵתָה קוֹל שְׁלָה, שְׁכָל אִשָּׁה בֵּת בְּעָלָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר וְתִהִי לוֹ לְבַת. מְאוּרְשָׁתָה הִיא לָךְ, וְעֲדִין לֹא עָשִׂיתָ (נִכְנַסְתָּ) עֲמָה לַחֻפָּה.

נֶאֱמַר (דְּבָרִים כב) צִעֲקָה הִנֵּעַרְנָה [הַמְאוּרְשָׁה וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ. כֶּף הַשְׁכִּינָה, הָאֵם שְׁלָה (הָעֲלִיוֹנָה), צוֹעֲקָתָה עַל בְּנָה וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ, עַד שֶׁיָּבֹא הָעֲמוּד הָאִמְצָעִי בְּשִׁבְלָהּ, שֶׁהוּא מוֹשִׁיעַ, שֶׁבְּגִלְלָהּ נֶאֱמַר (זְכַרְיָה ט) הִנֵּה מִלְכָּךְ יָבֹא לָךְ צַדִּיק וְנוֹשֵׁעַ. הוּא מוֹשִׁיעַ לְמַעְלָה, וְאֵתָה לְמַטָּה. וּמִשּׁוּם שֶׁאֵתָה בְּדַמּוּתָהּ, נֶאֱמַר בָּךְ, (דְּבָרִים ה) וְאֵתָה פֶּה עֹמֵד עֲמִיד. שְׁכָל יִשְׂרָאֵל חֲזָרוּ עָרְב רַב, שֶׁבְּגִלְלָם (שְׁמוֹת לב) וְיִשְׁלַף

אֶתְמַר, צִעֲקָה הִנֵּעַרָה הַמְאוּרְשָׁה וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ. וְהִכִּי שְׁכִינְתָּא, אִימָא דִּילָה (נ"א עֲלֵתָה), צוֹעֲקָתָה עַל בְּנָה, וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ, עַד דִּיִּיתִי עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא בְּגִינָה, דְּאִיהוּ מוֹשִׁיעַ. דְּבִגִּינָה אֲתַמַּר, (זְכַרְיָה ט) הִנֵּה מִלְכָּךְ יָבֹא לָךְ צַדִּיק וְנוֹשֵׁעַ. הוּא מוֹשִׁיעַ לְעִילָא, וְאָנֹת לְתַתָּא. וּבְגִין דְּאָנֹת בְּדִיוֹקְנִיָּה, אֲתַמַּר בָּךְ, (דְּבָרִים ה) וְאֵתָה פֶּה עֹמֵד עֲמִיד. דְּכָלְהוּ יִשְׂרָאֵל אֲהֲדָרוּ לְאַהֲלִיָּהוּ, וְאָנֹת לָאו, עַד פּוֹרְקָנָא בְּתַרְיִיתָא. וּמֵאֵן גְּרַם דָּא, עָרְב רַב. דְּבִגִּינִיָּהוּ, לְאַהֲלִיָּהֶם, וְאֵתָה לֹא, עַד הִגָּאֵלָה הָאֲחֻרּוֹנָה. וּמִי גְרַם אֶת זֶה? עָרְב רַב, שֶׁבְּגִלְלָם (שְׁמוֹת לב) וְיִשְׁלַף

מִיָּדוֹ אֶת הַלַּחַת. וּמֵאוֹתָהּ שָׁעָה
נִפְלָה וְלֹא נִגָּאֵלָה מֵעֶרֶב רַב,
שֶׁבָּהֶם נֶאֱמָר (שם יב) וְגַם עֶרֶב רַב
עָלָה אִתָּם. בְּכָל זֶה לֹא נִפְרְדוּ
מִיִּשְׂרָאֵל, וְשִׁפְחָה מִגְּבֻרָתָהּ, עַד
הַנֶּאֱלָה הָאֲחֻרֹּנָה.

אִתָּה בֶּן הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שֶׁלֶף נֶאֱמָר
בְּעֵמֹוד הָאֲמֻצִּי בְּכָל, חֲדוּה
שֶׁלֶף בְּחֲדוּה שְׁלוֹ תְהִיָּה כְּשִׁיבָא
לְגָאֵל אֶת פִּלְתּוֹ, (תהלים יט) וְהוּא
כִּחְתָּן יֵצֵא מִחֻפְתּוֹ וְגו'. שְׁהָרִי
לְבוּשִׁיָּה בְּגָלוֹת חֲשׂוּכִים, וּבִזְמַן
שֶׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בָּהֶם, הִיא
אוֹמְרָת, (שיר השירים א) אֵל תִּרְאֵנִי
שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת. וְהַקְּלָפוֹת הַלְלוּ
הֵם מִשְׁחִית אֶף וְחֻמָּה, נִקְבָּה
רָעָה, שִׁפְחָה רָעָה, שְׁבַתָּאִי, (משלי
ל) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבֻרָתָהּ,
שֶׁהִיא שְׁבַת הַמֶּלֶכָה. מִשְׁחִית אֶף
וְחֻמָּה סוֹכְבִים אֶת שְׁלִשֶׁת
הָאֲבוֹת.

וְלֹא עוֹד, אֲלֵא מֶה שֶׁהִתָּה בַּת
הַמֶּלֶךְ, י' עַל הו"ה, שֶׁכְּלוּלִים
בְּאֲבוֹת - ה' רֵאשׁוֹנָה בְּאֲבֵרָהֶם,
ה' שְׁנִיָּה בְּיִצְחָק, ו' בְּיַעֲקֹב,
וְהִתָּה י' רֵאשׁ עֲלֵיהֶם. נֶאֱמָר
(איכה ח) נִפְלָה עֲטֹרַת רֹאשׁוֹ.
וְהַמְשִׁילוֹ רִבּוּתֵינּוּ מִשָּׁל לְמֶלֶךְ
שֶׁהִתָּה לוֹ עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ,
וְאֵילָן יָפֶה לְפָנָיו. בָּאָה לוֹ
שְׂמוּעָה רָעָה - הַרִים הָעֲטָרָה
מֵעַל רֹאשׁוֹ, וּמֶה שֶׁהִיָּה י' עַל
הו"ה, י' לְמַעְלָה, חֲדוּר הוה"י, י'
לְמַטָּה. וְלִכְּן אָמַר דָּוִד, (תהלים קיח)
אֲבָן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִתָּה לְרֹאשׁ
פִּנָּה מֵאֵת ה' הִתָּה זֹאת.

קוֹם רוּעָה הַנֶּאֱמָן, קֹחַ אֲבָן זוֹ
בִּידֶךָ, שֶׁנֶּאֱמָר בַּהּ (זכריה א) עַל אֲבָן
אֶחָת שֶׁכָּעָה עֵינַיִם, לְשִׁבּוֹר קִלְפַּת
הָאֲגוּז. שְׁהָרִי כְּמֶה רוּעִים פְּרָנְסִי
הַדּוֹר הַתְּפִנָּסוּ עַל הָאֲבָן הַזֹּאת,
שֶׁהִיא סֹלֶע שֶׁלֶף לְהוֹצִיא מִים
מִשָּׁם, שֶׁכְּלָה שֶׁלֶף מֵעֵן הַחֲכָמָה
בְּסֹלֶע הַזֶּה, שֶׁנִּכְיַעְתּוּ בַּתּוֹרָה

(שמות לב) וַיִּשְׁלֹף מִיָּדוֹ אֶת הַלּוּחוֹת. וּמֵהָיָה
שֶׁעָתָה נִפְלָה, וְלֹא אֶתְפָּרֶקֶת מֵעֶרֶב רַב,
דְּאֶתְמַר בַּהּ (שמות יב) וְגַם עֶרֶב רַב עָלָה אִתָּם.
בְּכָל דָּא לֹא אֶתְפָּרֶשׁן מִיִּשְׂרָאֵל. וְשִׁפְחָה
מִגְּבֻרָתָהּ, עַד פּוֹרְקָנָא בְּתִרְיָתָא.

אִנְתָּ בְּרָא דְּמִלְכָּא, כְּגוֹנוֹנָא דִּילָךְ אֶתְמַר
בְּעֵמֹודָא דְּאֲמֻצִּיעִיתָא (דף רע"ט ע"ב) בְּכָלֵא,
חֲדוּה דִּילָךְ, פְּחֲדוּה דִּילִיָּה יְהֵא, כִּד יִיתִי
לְמַפְרָק לְכַלְתִּיָּה, (תהלים יט) וְהוּא כִּחְתָּן יוֹצֵא
מִחֻפְתּוֹ וְגו'. דְּהֵא לְבוּשִׁין דִּילָה בְּגָלוֹתָא
חֲשׂוּכִין, וּבְזִמְנָא דְּאִיהִי מִתְלַבֶּשֶׁת בַּהּ, אִיהִי
אִמְרָה (שיר השירים א) אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת.
וְאֵילָן קְלִיפִין אֵינוֹן, עוֹן מִשְׁחִית אֶף וְחֻמָּה,
נוֹקְבָא בִישָׂא, שִׁפְחָה בִישָׂא, שְׁבַתָּאִי, (משלי ל)
וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבֻרָתָהּ, דְּאִיהִי שְׁבַת
מִלְכָּתָא. מִשְׁחִית אֶף וְחֻמָּה, סְחָרִין לְתַלְתָּא
אֲבָהוֹן.

וְלֹא עוֹד, אֲלֵא מֶה דְּהוֹת בְּרָתָא דְּמִלְכָּא, י'
עַל הו"ה, דְּכִלְיָן בְּאֲבָהוֹן, ה' קִדְמָאָה
בְּאֲבֵרָהֶם. ה' תְּנִינָא בְּיִצְחָק, ו' בְּיַעֲקֹב. וְהוֹת
י' רִישָׁא עֲלֵיהֶו. אֶתְמַר, (איכה ה) נִפְלָה עֲטֹרַת
רֹאשׁוֹ. וְאִמְתִּילוּ רַבָּנָן מִתְלָא, לְמִלְכָּא דְּהוּה
לִיָּה עֲטָרָה עַל רִישִׁיָּה, וְאֵילָן יָאָה קְדָמִיָּה,
אֶתִּיא לִיָּה שְׂמוּעָה בִישָׂא, אֲרִמִּי עֲטָרָה מֵעַל
רִישִׁיָּה. וּמֶה דְּהוֹת י' עַל הו"ה. י' לְעִילָא,
אֶתְהַדֵּר הוה"י, י' לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא אָמַר דָּוִד,
(תהלים קיח) אֲבָן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הִתָּה לְרֹאשׁ פִּנָּה
מֵאֵת יי' הִתָּה זֹאת.

קוֹם רַעֲיָא מֵהִימְנָא, טוֹל אֲבָנָא דָּא בִידֶךָ,
דְּאֶתְמַר בַּהּ, (זכריה א) עַל אֲבָן אֶחָת שֶׁכָּעָה
עֵינַיִם. לְתַבְרָא קְלִיפִין דְּאֲגוּזָא, דְּהֵא כְּמֶה
רוּעִים פְּרָנְסִי דְרָא, אֶתְפִּנָּשׁוּ עַל הָאִי אֲבָנָא,
דְּאִיהִי סֹלֶע דִּילָךְ, לְאַפְקָא מִיָּא מִתְמָן, דְּכַלָּה

בסודות נסתרים אין סוף, ועליה נאמר (איוב כח) והחכמה מאין תמצא.

וכך תקף שלחם להעביר את הקלפה שלמעלה, וכשמגיעים לקלפה השניה, שהיא חזקה, היא קשה להם, ומכים בה כל ימיהם כלם בלשונם, שהיא חזקה כמו פטישים, ואין להם רשות להוציא ממנה מים, אלא הטפות הללו שיוצאו על ידך בזמן שגאמר בה (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. ובמכה השניה יצאו הטפות הללו, ואלו הם רמזים של חכמה, רמזים של קבלה, שהם בחגיגה, ושאר המשניות. ומקבצן הזאת אין מי שיוציא חכמה, שהיא מבפנים, שאין לה סוף, (שהוא המוח מבפנים) חוץ ממך, שגאמר בך הלכה למשה מסיני.

פתח רוצה הנאמן ואמר, סבא סבא, יש סלע ויש סלע, יש אבן ויש אבן. יש אבן של שם של יהוה, ועליה נאמר (דניאל ב) והאבן שהתה את הצלם נעשית להר גדול. ויש אבן שהיא (ויקרא כו) אבן משפית, שאין שם נביעת מי החכמה ולא דבור.

א"א אבן שהיא סלע של משה, עליה נאמר (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, שהיא בת קול, ולא תלוי בה אלא דבור ופיוס. אבל שפחה סלע אחר, שנקראה (קלפה) משנה נקבה של עבד נער. עליה נאמר, (משלי כט) בדברים לא יוסר עבד. אלא שמכים ומשברים ממנה כמה פסקות, ומלקטים אותם, ונקראו לקוטות. ועל שמלקטים אותם נקראו לקוטות, בלי נביעת חכמה וקבלה.

אב"ר סלע שלי היא בת המלך,

דילה מעין החכמה. בהאי סלע, דנביעא דילה באורייתא, ברזין סתימין לית סוף. ועלה אתמר, (איוב כח) והחכמה מאין תמצא.

וכך תוקפא דלהון לאעברא קליפה דלעילא, וכד מטן לקליפה תניינא, דאיהי תקיפא, איהי קשיא לון, ומחאן בה כל יומיהון כלהו, בלישנהון דאינון תקיפין בפטישין, ולית לון רשו לאפקא מינה מיא. אלא אלן טפין דנפקין על ידך, בזמנא דאתמר בה, (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. ובמחאה תניינא נפקי אלן טפין. ואלן אינון רמיזין דחכמה, רמיזין דקבלה, דאינון בחגיגה, ושאר מתניתין. והאי אבן לית מאן דאפיק מינה חכמה, דאיהי מלגא, דלית לה סוף, (דאיהו מוחא מלגא) בר אנת, דאתמר בך הלכה למשה מסיני.

פתח רעיא מהימנא ואמר, סבא סבא, אית סלע, ואית סלע, אית אבן, ואית אבן.

אית אבן דשמא דיהוה, עליה אתמר (דניאל יב) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב. ואית אבן דאיהי (ויקרא כו) אבן משפית, דלית תמן נביעו דמיא דחכמתא, ולא דבור.

א"א אבן דאיהי (חסד) סלע, דמשה, עליה אתמר (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו. דאיהי בת קול ולא תליא בה אלא דבור ופיוסא. אבל שפחה סלע אחרא, דאתקריאת (קליפה) משנה. נוקבא דעבד נער. עליה אתמר, (משלי כט) בדברים לא יוסר עבד, אלא דמחאן ומתברין מינה כמה פסקות, ולקטין לון, ואתקרון לקוטות. ועל דמלקטי לון, אתקריאו לקוטות, בלא נביעו דחכמה וקבלה.

אב"ר סלע דילי, איהי בריתא דמלכא, בגינה

בשבילה נאמר ודברתם אל
הסלע לעניהם ונתן מימיו
בדבור ופיוס, כמו בת המלך.
ומשום שהפיתו בה, לקיתי
עליה, ונגזר עלינו מות. שמי
שסרר לפלגה, חזיב מיתה. כל
שכן למי שמכה את בת המלך.
ולכן נגזר עלי שלא אכנס לארץ
ישראל, ואני קבור בארץ נכריה
ונעברה ממני. ונאמר (שמואל-ב כב)
וירד אליו בשבט. והשבט הזה
הוא אחד מן השבטים שלי,
שאני עתיד לרדת לשם להיות
עם ישראל בגלות. והכל נרמז,
ובמקום אחר פרושה חכמי
המשנה.

שבית המקדש ושם המשיח
נקראו בשם יהו"ה. וזה ארבע
פני אדם, והם שבט לוי, הם
יצאו מחיות שהם שאר
השבטים, ונכנסו בחלקו של
אדם, שהם ארבע פנים שלו.
ומשה הוא אדם בדמות של
אותו אדם הראשון שלמעלה.
(משלי ז) מה שמו ומה שם בנו.
ומשום זה פהנים ולוים, מזונם
על ידי שהמלך אוכל בשלחן,
ושאר חילות המלך, לכל אחד
נותנים לו לאכל בבית מושבו.
ורועה הנאמן הוא כמו בן
המלך, קרוב למלך יותר מאלו
שאוכלים לשלחנו, שאין מי
שמתקרב למלך מכל בני
המלכות כמו בנו.

קם המנורה הקדושה ואמר, סבא
סבא, בדברים שלך נודע מי
אתה. אתה הוא אדם הראשון.
מה שמו, נאמר עליך. מה שם
בנו, נאמר על רועה הנאמן.
ומשום שהוא חדש כמה חדושים
בתורה, מעתה לך חזרה, שכן
חכם ישמח אב (משלי י).

רועה הנאמן, בפרשה זו נזכרה
התפנסות שלך לאותו העולם,

אתמר, ודברתם אל הסלע לעניהם ונתן
מימיו, בדבור ופיוס, כברתא דמלכא. ובגין
דמחינא בה, לקינא עליה, ואתגזר עלנא
מותא. דמאן דמסרב למטרוניתא, חייב
מיתה. כל שפן מאן דמחא לברתיה דמלכא.
ובגין דא אתגזר עלי, דלא איעול לארעא
דישראל, ואנא קבור בארעא נוכראה,
ואתעפרת מיני. ואתמר, (שמואל ב כג) וירד אליו
בשבט. והאי שבט, איהו חד משבטיא דילי,
דאנא עתיד לנחתא תמן למיהוי עם ישראל
בגלותא. וכלא אתרמיז, ובאתר אוחרא
אוקמוה מארי מתניתין. (חסר).

דבי מקדשא, ושמא דמשיח, אתקריאו בשם
יהוה. ודא ארבע אנפי אדם, ואינון
דשבטא דלוי, אינון נפקן מחיון דאינון שאר
שבטין, ועאלו בחולקא דאדם, דאינון ארבע
אנפין דיליה. ומשה איהו אדם בדיוקנא
דהוא אדם קדמא דלעילא. (משלי ז) מה שמו
ומה שם בנו. ובגין דא, כהנייא וליואי,
מזוניהון על ידא דמלכא אכיל בפתוריה,
ושאר חייילין דמלכא, כל חד יהבין ליה
למיכל בבית מושב דיליה. ורעיא מהימנא
איהו כברא דמלכא, קריב למלכא יתיר
מאלין דאכלין לפתוריה, דלית מאן דקריב
למלכא מכל בני מלכותא, כבירה.

קם בוצינא קדישא ואמר, סבא סבא, במלין
דילך אשתמודע מאן אנת. אנת הוא אדם
קדמא. מה שמו, אתמר עליך. מה שם בנו,
אתמר על רעיא מהימנא. ובגין דאיהו חדש
כמה חדושים באורייתא, חזרה זמינא לגבך,
(משלי י) דבן חכם ישמח אב. (חסר).

רעיא מהימנא, בפרשתא דא, הוה אדפר
פגישו דילך להווא עלמא, דכתיב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוצץ).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוצץ ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְכָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפֵּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד